

Х. Ф. Лъвкрафт

ДРУГИ БОГОВЕ
НЕИЗДАВАНИ РАЗКАЗИ И НОВЕЛИ

София, 2019

H. P. LOVECRAFT

The Alchemist; The Tomb; Polaris; Memory; Old Bugs; The Transition of Juan Romero; The White Ship; The Tree; The Terrible Old Man; Celephaïs; Ex Oblivione; Nyarlathotep; The Quest of Iranon; The Moon-Bog; The Other Gods; The Outsider; Hypnos; What the Moon Brings; Azathoth; The Festival; The Strange High House in the Mist; The Dream-Quest of Unknown Kadath; The Silver Key; The Descendant; The Very Old Folk; The History of the Necronomicon; The Book.

© Издателство „Изток-Запад“, 2019

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Иван Атанасов, подбор и съставителство, 2019

© Огняна Иванова, превод, 2019

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2019

ISBN 978-619-01-0483-4

Х.Ф. ЛЪВКРАФТ

ДРУГИ
БОГОВЕ

НЕИЗДАВАНИ РАЗКАЗИ И НОВЕЛИ

Подбор и съставителство

Иван Атанасов

Превод от английски

Огняна Иванова

АЛХИМИКЪТ

Далече горе, увенчало тревистия връх на извисяващ се хълм със склонове, обрасли в своето подножие със закърнелите дървета на праисторическа гора, се намира старото шато на моите прадеди. Векове наред високите му крепостни стени гледат под вежди дивата, затънтена околност, послужила за дом и твърдина на горда обител с достойни прадеди, чието потекло е по-старо дори от покритите с мъх стени на замъка. Древните кули, с петна от бурите през цели поколения, на път да се срутят под бавния, ала мощен натиск на времето, оформят през епохата на феодализма една от най-страховитите и ужасяващи крепости във Франция. От назъбените парапети и извисяващите се ограждения са отблъсквани барони, графове и дори крале, и в просторните зали никога не бяха отеквали стъпките на нашественик.

Но след тези славни години настъпиха промени. Бедност, малко над равнището на тежкия недоимък, заедно с гордостта от име, което не позволява доходоносна дейност, попречи на потомците от нашия род да запазят именията си в тяхното първично великолепие, така че всичко: срутващите се от стените камъни, буренясалите градини, сухият и пращен ров, лошата настилка на вътрешните дворове, наклонените навън кули, както и пропадащите подове, проядените от червеи ламперии и избелелите гоблени вътре – разказваше мрачната приказка за рухнало великолепие. Вековете отминаваха, а с тях първо една, после втора от четирите големи кули бе оставена на развалата, докато накрая подслон за малобройните наследници, някога могъщи господари на замъка, не стана една-единствена кула.

Именно в голяма и мрачна стая на тази оцеляла кула аз, Антоан, последният от злочестите и прокълнати графове Дьо К., за пръв път съм видял светлината на деня преди деветдесет дълги лета. Между тези стени, както и в тъмните, сенчест-ти гори, и в дивите проломи и пещери по склона прекарах

началните години на своя окаян живот. Не познавам родителите си. Баща ми починал месец преди да се родя, на трийсет и две годишна възраст, от изкъртил се камък, който знае как паднал от един изоставен парапет в замъка, а майка ми си отишла при моето раждане, поради което отглеждането и образованието ми бяха поверени на единствения възрастен и предан слуга, все още жив – забележително интелигентен човек на име, доколкото си спомням, Пиер. Бях единствено дете в семейството и липсата на другари, които този факт ми отреди, се задълбочаваше от необичайните грижи, които полагаше възрастният ми настойник, отделяйки ме от обществото на селските деца от къщите, пръснати нарядко по равнината около хълма. По онова време Пиер казваше, че ми налага това ограничение, защото благородническият ми произход ме поставя над общуването с такава плебейска компания. Сега обаче зная, че истинската му цел е била да не чуя за тежщото върху нашия род ужасно проклятие от необяснимите и преувеличени истории, които разказваха там шепнешком всяка вечер простите арендатори край пламтящия огън в къщурките си.

Изолиран и оставен да разчитам на себе си, аз прекарвах детските си дни в размишления над старите книги от пълната със сенки библиотека на шатото, и в скитане без посока и цел в непрекъснатия сумрак на призрачната гора, покрила едната страна на хълма в подножието му. Може би в съзнанието ми се долавяха отрано признаци на меланхолия като следствие от тази обстановка. Проучванията и търсенията, които се занимават с тъмната и окултна страна на Природата, особено силно привличаха моето внимание. За собствения си произход ми бе позволено да узная съвсем малко, но и това, което успях да науча, изглежда, много ме потисна. Може би отначало само явното нежелание на моя възрастен наставник да говори с мен за рода ми по бащина линия предизвика ужаса, който винаги изпитвах, когато се споменаваше големият ми дом, ала когато детството остана зад гърба ми, от разговори, изплъзнали се неволно от устата на човека, започнал да говори със заекване с приближаването на старческото слабоумие, успях да сглобя някои несвързани части и намерих известно съотнасяне с едно определено обстоятелство, което винаги ми беше изглеждало необичайно, а сега взе да буди известен ужас. Обстоятелството, което имам

предвид, е, че животът на всички графове от моя род беше стигал до своя край още в ранна възраст. И докато първоначално смятах, че това е естественият край в семейство, в което мъжете живеят кратко, по-късно взех да си задавам въпроси за тази безвременна смърт и да я обяснявам с несвързаните приказки на стареца, споменаващ често за проклятие, което от векове бе прекъсвало живота на получените титлата на трийсет и две или малко повече години. На двайсет и първия ми рожден ден възрастният вече Пиер ми връчи семеен документ, който според него от векове бил предаван от баща на син, и това правел всеки граф. Съдържанието му беше от много смущаващо естество и дори бегъл поглед потвърди сериозното ми безпокойство. По онова време вярата ми в свръхестественото беше дълбока и непоклатима, затова не можах да отхвърля с презрение невероятния разказ, който се появи пред очите ми.

Документът ме върна назад, в периода на XIII век, когато старият замък, в който се намирах сега, е будел страх като непревземаема твърдина. Разказваше се за възрастен мъж, който едно време живеел в нашето имение – доста преуспял, макар че не бил много повече от селянин. Казвал се Мишел и обикновено го споменаваха с презимето му „Муве“ – Злия, заради зловещата му репутация. Учил повече от събратята си, търсел неща като философския камък и еликсира на вечния живот, и се носела славата му на вещь в ужасните тайни на черната магия и алхимията. Муве имал син на име Шарл, младеж, опитен като него самия в тайните изкуства, поради което го наричали Льо Сорсиер – Магьосника. Почтените хора гледали да нямат нищо общо с двамата, защото ги подозирали в отвратителни занимания. Говорели, че старият Мишел изгорил жена си жива като жертвоприношение за дявола; обвинявали бащата и сина и за необяснимото изчезване на множество селски деца. Ала в мрачната природа на двамата имало един светъл лъч на човечност: злият старец обичал младежа с ожесточение, а той от своя страна изпитвал към него повече от синовна привързаност.

Една вечер в замъка на хълма настъпила голяма суматоха, защото изчезнал младият Годфри, синът на граф Анри. Групата, тръгнала да го търси, оглавена от обезумелия баща, нахлула в къщурката на магьосниците и заварила вътре Мишел Муве край огромен, врящ котел. Без каквато и да е причина

полуделият от ярост и отчаяние граф стиснал с убийствена сила стария магьосник и когато го пушал, мъжът вече не дишал. Междувременно дошли слуги и с радост съобщили, че са намерили младия Годфри в една отдалечена и неизползвана стая на големия замък, но това се разбрало прекалено късно; Мишел бил убит напразно. Когато графът и придружаващите го напуснали мизерното жилище на магьосниците, сред дърветата се появил силуетът на Шарл Льо Сорсиер. От възбудените приказки на слугите, стоящи наоколо, мъжът разбрал какво се е случило, но отначало съдбата на баща му сякаш не го развълнувала. После бавно се приближил към графа и изрекъл с глух и страшен глас проклятието, което оттогава нататък започнало да преследва рода К.:

*Убиецо подъл, така ти се пада –
в рода ти мъжете да мрат още млади!*

Казал го, после извадил от ризата си стъкленица и изсипал безцветната течност от нея върху лицето на графа, погубил баща му. Изведнъж скочил, хукнал назад към тъмната гора и се скрил зад мастиленочерната завеса на нощта. Графът издъхнал, без да промълви нито дума, и бил погребан на следващия ден, на малко повече от трийсет и две години от часа на своето раждане. От убиеца му нямало и следа, макар че селяните претърсили обстойно съседните гори и ливадите около хъла.

Годините минавали, никой не напомнил за случилото се и в съзнанието на близките на покойния паметта за проклятието избледняла и не си я спомняли чак докато Годфри, невинната причина за цялата трагедия и носител на титлата, не загинал от стрела по време на лов на трийсет и две годишна възраст, ала и тогава неговата кончина предизвикала единствено скръб. Когато обаче след десетилетия поредният млад граф, на име Робер, бил намерен мъртъв без видима причина недалече в полето, селяните шепнешком взели да напомнят, че неотдавна господарят им, сплетян от такава ранна смърт, бил навършил трийсет и две години. Намерили удавен в рова на същата съдбовна възраст Луи, сина на Робер, и така злокобните летописи продължили векове наред: на мъже с имената Анри, Робер, Антоан и Арман бил отнет щастливият и добродетелен живот малко преди да стигнат възрастта, когато загинал злополучният им працядо.

Това, че ми остават най-много още единайсет години съществуване, бе потвърдено от написаното, което прочетох. Животът ми, дотогава без особена стойност, сега ми ставаше скъп с всеки изминал ден, докато навлизах все по-дълбоко и по-дълбоко в тайните на скрития свят на черната магия. Заради уединението си изобщо не бях впечатлен от съвременната наука и заниманията ми бяха като в Средновековието – също като на стария Мишел и младия Шарл, когато са трупали знания по демонология и алхимия. Ала колкото и да се ровех в книгите, не намирах обяснение на странното проклятие, тегнещо над рода ми. В мигове на прозрение стигах дори дотам, че търсех естествени причини за преждевременната смърт на прадедите ми, постигнала ги заради зловещия Шарл Магьосника и неговите наследници, обаче като установих след внимателно проучване, че не е известно алхимикът да има наследници, аз се върнах към заниманията си с окултизъм с все същото намерение да открия заклинание, което да освободи дома ми от неговия ужасен товар. За едно бях непреклонен: никога нямаше да се ожена, защото не съществуваха други клонове на рода ми, така че с мен щеше да бъде сложен край на проклятието.

Когато наближих трийсетте, старият Пиер се пресели в Царството на отвъдното. Лично аз го погребях под камъните в двора, където той обичаше да се разхожда приживе. При това положение останах да размишлявам за съдбата си сам, тъй като бях единственото живо същество в голямата крепост, и в пълната ми самота моята душа прекрати напразните си протести срещу очакващата ме орис, защото почти се примирих с участва, сполетяла моите прадеди. Сега посвещавах голяма част от времето си да проучвам порутените и занемарени зали и кули на старото шато, които от страх избягвах на млади години; както веднъж ми каза старият Пиер, в някои от четири века не беше стъпвал човешки крак. Попаднах на много предмети, които бяха странни и страховити. Очите ми съзряха покрити с вековен прах мебели, разпадащи се от дългото излагане на влага. Изобилие от паяжини, каквото дотогава не бях забелязвал, се виждаше навсякъде и да се обърнеш, а от всички страни на иначе необитаемия сумрак огромни прилепи размахваха костеливи и призрачни криле.

За точната си възраст извънредно внимателно водех записки с точност до дни и часове, защото с всяко отмест-

ване махалото на солидния стенен часовник в библиотеката добавяше още много за моето обречено на смърт съществуване. Накрая наближи моментът, за който толкова време бях мислил с тревога. Тъй като повечето ми прадеди умираха малко преди да стигнат точно до възрастта, на която бе починал граф Анри, аз бях непрекъснато нащрек в очакване да дойде неведомата смърт. Нямах представа по кой необичаен начин щеше да ме застигне проклятието, но поне твърдо бях решил, че няма да остана страхлива или безучастна жертва. С ново въодушевление се заех да изследвам старото шато и неговото съдържание.

По-малко от седмица преди фаталния час, който според мене щеше да бележи предела на моя престой на Земята, а по-дир това нямаше да ми остане и най-малката надежда, че ще продължа да дишам, при една от най-дългите ми откривателски обиколки в изоставените крила на замъка стана събитие, оказало се кулминация на целия ми живот. Прекарах по-голямата част от сутринта да вървя нагоре-надолу по рушащите се стълбища на една от най-съсипаните древни кули. С напредването на следобеда се насочих към по-ниските равнища и се спуснах в нещо, което приличаше на средновековна тъмница, а може и да беше не толкова отдавна изкопан склад за барут. Докато вървях бавно по покритите с калиева селитра ходници в подножието на последното стълбище и настилката вече беше много влажна, не след дълго на мъждивата светлина от факлата си видях, че не мога да продължа да обикалям, защото пред мен има гола стена с петна от вода по нея. Когато се опитах да се върна по стъпките си, погледът ми попадна на капак на пода точно в краката ми, с халка на него. Спрях и с усилие успях да вдигна капака, а отдолу се показва черна дупка и от нея се издигнаха зловонни изпарения, от които факлата взе да пращи, а на треперливата ѝ светлина видях началото на каменни стълби. Тръгнах да слизам в отвратителните дълбини в мига, когато факлата започна да гори силно и равномерно. Стъпалата бяха много на брой и водеха до тесен, застлан с плочи коридор, който несъмнено беше дълбоко под земята. Коридорът се оказа много дълъг, завършващ с масивна дъбова врата, от която капеше насъбрала се влага; вратата се съпротивляваше докрай на всичките ми опити да я отворя. След време преустанових усилията си в тази насока и се върнах

малко назад, към стълбището, и тъкмо тогава изпитах невиждан според мене потрес – толкова силен и влудяващ, колкото едва ли може да възприеме човешкият разум. *Чух как изскърцаха ръждясалите панти на тежката врата зад гърба ми* и без всякакво предупреждение *тя бавно се отвори*. Какво усетих в този миг, не подлежи на анализ. Мисълта да се срещна на място, така запустяло, както си мислех, че е запустял старият замък, с доказателство за присъствието на човек или дух, изпълни съзнанието ми с ужас, който може да се опише само като безмерен. Когато най-после се обърнах и погледнах откъде идва звукът, гледката без малко не накара очите ми да изхвъркнат от орбитите. На готическия праг се виждаше човешка фигура. Беше на мъж с прилепнала шапчица на главата и дълга средновековна риза с тъмен цвят. Невероятното изобилие от дълги коси и развяваща се брада беше с ужасно наситен, черен оттенък. Имаше чело, по-високо от обичайното, страните му бяха дълбоко хълтнали и прорязани с безброй бръчки. Не бях виждал човек с ръце като неговите – дълги, с нокти като на граблива птица и възлести, с мъртвешката белота на мрамора. Слабото му като скелет тяло беше неестествено сгърбено и направо се губеше в големите дупли на необикновената му дреха. Най-странни от всичко обаче бяха очите му: две еднакви, черни като пропаст пещери, изразяващи проникателност и разбиране, ала нечовешки заради голямата злост в тях. Сега ме гледаха втренчено, раздираха душата ми със своята омраза и ме заковаваха на мястото, на което се бях спрял. Най-после човекът избоботи с глас, който вледеняваше – безлично глух и излъчващ сдържана неприязън. Говореше на развален латински, използван от сравнително учените мъже през Средновековието, познати ми от дългото време, когато се занимавах с писанията на стари алхимици и демонолози. Привидението заговори за проклятието, надвиснало над моя дом и съобщи, че краят ми приближава; спря се на злото, сторено от моя предшественик на стария Мишел Муве и злорадо спомена отмъщението на Шарл Магьосника. Разказа как младият Шарл избягал в нощта и се върнал след години, за да изпрати смъртоносната си стрела по наследника Годфри точно когато онзи приближавал възрастта, когато баща му бил убит; как тайно се върнал в имението и се заселил, без да знае никой, в още тогава празната стая в подземието – на нейната отворена

врата като в рамка сега стоеше противният разказвач. Научих как намерил Робер, сина на Годфри, на полето, сипал в гърлото му отрова и го оставил да умре на трийсет и две годишна възраст, с което изпълнил долното предсказание и отмъстителното проклятие се сбъднало. На това място беше оставено на въображението ми да намери отговор на най-голямата от всички загадки: как ни е застигало проклятието след времето, когато според природните закони Шарл Магьосника трябваше да е умрял, защото мъжът се отклони и взе да разяснява задълбоченото изучаване на алхимията от двамата вещици, бащата и сина, като говореше най-вече за проучванията на Шарл Магьосника в търсене на еликсира, който дава вечна младост и безсмъртие.

В този миг въодушевлението сякаш прогони от ужасните му очи омразата, която първоначално ги изпълваше, ала внезапно демонският блясък в тях се завърна и с някакъв поразителен звук, наподобяващ съскането на змия, непознатият вдигна стъкленицата, която държеше, очевидно с намерението да сложи край на живота ми по начина, по който преди шест века Шарл Магьосника беше убил моя праотец.

Подтикван от предпазващия инстинкт за самосъхранение, аз се освободих от магията, която дотогава ми пречеше да помръдна, и запратах геснештата факла по създаването, заплашващо мое то съществуване. Чух, чу стъкленицата падна на плочите на коридора и се счупи, без да причини вреда, а ризата на непознатия пламна и цялата сцена се освети от призрачно сияние. Писькът на страх и безсилна злост, нададен от подготвилия се убиец, дойде в повече на разклатените ми нерви и аз се свлякох на хлъзгавия под, напълно загубил свят.

Когато най-после дойдох на себе си, всичко бе потънало в ужасен мрак. Понеже помнеше какво се случи, съзнанието ми не прие идеята да види повече от същото, обаче любопитството надделя. Попитах се – кой беше този злодей и как беше попаднал зад стените на замъка? Защо искаше да си отмъсти за смъртта на клетия Мишел Муве и как проклятието беше преминало през толкова много векове от времето на Шарл Магьосника насам? Дългогодишният страх вече не беше товар за раменете ми, защото знаех, че съм победил източника на всички опасности, с които ме заплашваше проклятието, а сега бях свободен и горях

от желание да науча нещо повече за зловещите заплахи, витаещи в живота на моя род от векове и превърнали собствената ми младост в безкраен кошмар.

Твърдо решил да продължа проучването си, намерих в джобовете си огниво, за да запала новата факла, която носех със себе си. На нейната светлина видях стърченото и почерняло тяло на тайнствения непознат. Сега страшните очи бяха затворени. Гледката не ми се понрави, обърнах се, влязох в стаята с готическата врата и попаднах на нещо, приличащо на алхимическа лаборатория. В единия ъгъл имаше грамаден куп от лъскав жълт метал, който проблясваше на светлината на факлата. Може да беше и злато, но аз не спрях, за да го разгледам, защото по някакъв странен начин изпитвах въздействието на онова, което преживях. В далечния край на помещението видях изход, водещ към един от дивите проломи през мрачния, горист хълм. Изпълнен с почуда и вече разбрал как мъжът е получавал достъп до шатото, аз тръгнах да се връщам. Възнамерявах да мина покрай тленните останки на непознатия, като извърна на страни лице, но когато приближих до тялото, ми си стори, че чух от него да излиза слаб звук, сякаш животът все още не го беше напуснал. Отвратен, аз се върнах да огледам овъгленото и свито на пода тяло. Тутакси ужасните очи, по-черни дори от обгорялото лице, на което се намираха, се отвориха широко с изражение, което не бях в състояние да разтълкувам. Напуканите устни се опитаха да изрекат думи, които не разбрах добре. Веднъж долових, че каза „Шарл Магъосника“ и си въобразих, че чувам как изкривената уста изрича „години“ и „проклетие“. При все това обаче не разбрах смисъла на несвързаните думи. Когато непознатият видя, че явно не схващам значението на казаното, в дълбоко хлътналите очи отново проблесна заплаха, а аз, макар да виждах, че противникът ми е безпомощен, се разтреперих.

Изведнъж нещастникът, съживен от последен прилив на енергия, надигна грозната си глава от влажния, неравен плочник. И докато аз не помръдвах, парализиран от страх, той намери сили и с последен дъх изкрещя думите, които подир това обсебваша дните и нощите ми.

– Глупако! – изпищя той. – Нима не разгада тайната ми? Нямах ли мозък, с който да разпознаеш волята, която

Х. Ф.
Лъвкрафт

в продължение на шест дълги века изпълняваше ужасното проклятие, тегнещо върху твоя дом? Нима не ти казах за еликсира на вечния живот? Не разбра ли как беше разгадана алхимическата тайна? Аз го направих, аз, аз! *Живях шестстотин години, за да си отмъстя, защото аз съм Шарл Магьосника!*